

Arrest

nr. 97 318 van 18 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Aalst, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 22 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van 24 augustus 2012 tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 oktober 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CAMERLYNCK, die *loco* advocaat G. MAFUTA verschijnt voor de verzoekende partij en van de bestuurssecretaris H. VAN DE PERRE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker heeft op 23 februari 2012 een aanvraag tot verblijf ingediend, in toepassing van de artikelen 10 en 12*bis*, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 24 augustus 2012 wordt de beslissing tot niet-in overwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (onder de bijlage 15*ter*) genomen, ten aanzien van de persoon van verzoeker. De

beslissing wordt diezelfde dag betekend. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aanvraag om regularisatie van het verblijf ingevolge artikel 12 bis, §1, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Mijnheer de burgemeester,

Betrokkene heeft documenten voorgelegd.

Na onderzoek van het dossier blijkt dat betrokkene niet voldaan heeft aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, meer bepaald:

- Betrokkenen legt niet alle in artikel 12bis, §2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde bewijzen voor:

- *Een recent bewijs van goed gedrag en zeden*
- *Een bewijs van voldoende huisvesting (geregistreerd huurcontract)*

De wet staat u toe om de aanvraag tot verblijf onontvankelijk te verklaren aan de hand van een bijlage 15 ter.

Verder dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 21.10.2011.

Hoogachtend,

Voor de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie”.

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker naast zijn inleidend verzoekschrift van 18 september 2012 tevens een repliekmemoirie heeft ingediend op 31 december 2012. Anders dan voorheen diende verzoeker evenwel geen repliekmemoirie in te dienen. De Raad weert deze repliekmemoirie dan ook uit de debatten.

2.2. Artikel 3 van de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie (B.S. 31 december 2012) stelt immers dat de nieuwe regeling inzake het indienen van de zogenaamde ‘synthesememoirie’ in werking treedt op 1 januari 2013 en slechts van toepassing is op de beroepen waarvoor de griffie nog niet de beschikking houdende oproeping voor de terechtzitting ter kennis heeft gebracht aan de verzoekende partij. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds op 11 december 2012 opgeroepen werd voor de terechtzitting van 16 januari 2012.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel alsook de schending van de artikelen 8 en 11 van het EVRM.

3.2. Verzoeker betoogt, samenvattend, dat zijn aanvraag op een positieve, humanitaire manier had moeten worden behandeld. Verzoeker stelt dat hij reeds in de loop van 2007 in het Rijk aanwezig is en dat hij een relatie heeft opgebouwd met mevrouw M.S.K. Deze vrouw had al drie kinderen uit eerdere relaties. Verzoeker is gehuwd naar gewoonterecht met haar op 1 oktober 2010. Op 11 juni 2012 huwde verzoeker tevens met haar voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de diplomatieke vertegenwoordiging van Congo. De partner van verzoeker, mevrouw M.S.K. heeft reeds drie kinderen uit eerdere relaties, waarvan één kind de Belgische nationaliteit heeft. Verzoeker staat samen met zijn partner in voor alle 3 de kinderen en bovendien is de partner van verzoeker zwanger van verzoeker. Verzoeker voegt een doktersattest dat de zwangerschap aantoont bij. Verzoeker vervolgt met te betogen dat artikel 10ter, § 2 van de vreemdelingenwet niet correct werd toegepast, daar er geen of onvoldoende rekening gehouden werd met alle elementen in de zaak in het bijzonder met het hoger belang van het kind, nochtans een wettelijke bepaling uit artikel 10ter, § 2 *in fine* van de vreemdelingenwet. Daarnaast werd er geen uitstel van de termijn met éénmaal of tweemaal drie maanden toegestaan wat volgens artikel 10ter van de vreemdelingenwet kan indien de complexiteit van de aanvraag, een onderzoek in het kader van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de

voorwaarden verbonden aan de duurzame en stabiele relatie als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5° dit vereisen. Het bestuur schendt het zorgvuldigheidsbeginsel daar zij deze mogelijkheden niet benut heeft, minstens door het feit dat zij verzoeker geen bijkomende documenten heeft gevraagd alvorens over te gaan tot de bestreden beslissing. Verzoeker werpt de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen daar er met de feitelijke elementen en de familiale omstandigheden onvoldoende rekening werd gehouden daar er hieromtrent niet werd gemotiveerd. Verzoeker haalt vervolgens Verordening 2004/38/EU aan, waarbij hij betoogt dat een mechanische toepassing van de vigerende regels niet strookt met de realiteit uit zijn dossier. Verzoeker haalt ook rechtspraak aan van deze Raad (o.a. RvV 16 december 2010, nr. 53 196). Verzoeker meent voorts dat hij wel tijdig een geregistreerd huurcontract heeft bijgebracht. Wat betreft het ontbreken van een bewijs van goed gedrag en zeden betoogt verzoeker dat hij dit niet of bijzonder moeilijk kan verkrijgen in België daar hij niet over een verblijfstitel beschikt. Ook een bewijs van goed gedrag en zeden van zijn herkomstland is niet mogelijk gelet op het feit dat hij daar al zo lang geleden vertrokken is. Tenslotte voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 11 van het EVRM daar hij een familie vormt met zijn partner mevrouw M.S.K. en diens kinderen. Verzoeker voegt een bewijs bij dat hij een kind van zijn partner telkens naar de school brengt en dit kind ook ophaalt na schooltijd. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing zijn familiaal leven als *pater familias* bedreigt. Bovendien is zijn partner zwanger van hem. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM aan zijn nieuw samengesteld gezin schendt.

3.3. Waar verzoeker de schending van artikel 11 van het EVRM aanvoert, dient dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk te worden beschouwd. Verzoeker komt immers niet verder dan het nominaal vermelden van dit artikel. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900, RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Bovendien is het de Raad allerm minst duidelijk hoe het recht op vrije vereniging en vergadering, naar de draagwijdte hiervan zoals vervat in artikel 11 van het EVRM, hier geschonden zou kunnen zijn. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook onontvankelijk.

3.4. Vooreerst is het nuttig de wettelijke bepalingen waarop de bestreden beslissing van 24 augustus 2012 is gebaseerd weer te geven. Verzoeker beroept zich op artikel 10 e.v. van de vreemdelingenwet ten einde een verblijf van langer dan drie maanden te bekomen. Artikel 10 van de vreemdelingenwet maakt het mogelijk dat aanvragers, afkomstig uit niet-EU landen, om de redenen opgesomd in artikel 10 van de vreemdelingenwet een verblijfsrecht kunnen verkrijgen. Het is evenwel logisch dat verzoeker moet voldoen aan de wettelijke voorwaarden die ter zake gelden. Zo stelt artikel 12bis van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund, het volgende:

“Artikel 12bis, § 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd. De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en betekend. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling. In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden

verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van zes maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vierde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden."

3.5. Uit de lezing van voorgaande in combinatie met de lezing van artikel 10, § 1 en § 3 van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat verzoeker aan een aantal voorwaarden moet voldoen. Uit de lezing van de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoeker niet aan alle benodigde wettelijke voorwaarden heeft voldaan. Zo motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker niet alle in artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet bedoelde bewijzen heeft voorgelegd. De gemachtigde specificeert bovendien welke documenten ontbreken: verzoeker bleef in gebreke een recent bewijs van goed gedrag en zeden, alsook een bewijs van voldoende huisvesting (geregistreerd huurcontract) voor te leggen. Daar dit duidelijke wettelijke voorwaarden tot het bekomen van het gevraagde verblijfsrecht inhouden, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat verzoeker niet aan de twee voornoemde voorwaarden heeft voldaan.

3.6. Vooreerst heeft verzoeker geen geregistreerd huurcontract voorgelegd bij zijn aanvraag op 23 februari 2012 en heeft hij dergelijk document al evenmin later, vooraleer het bestuur overging tot het nemen van de bestreden beslissing op 24 augustus 2012, bijgebracht. Nu houdt verzoeker voor dat hij dergelijk document wel tijdig heeft bijgebracht, doch in het administratief dossier bevindt zich geen enkel bewijsstuk of begin van bewijs dat deze stelling kan ondersteunen. Het is pas bij het indienen van het inleidend verzoekschrift dat verzoeker een geregistreerd huurcontract bijvoegt ter vervulling van de wettelijke voorwaarden. Aan het bestuur kan niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met stukken of documenten die haar niet bekend waren ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. In feite is het ontbreken van een tijdig voorgelegd bewijs van voldoende huisvesting onder de vorm van een geregistreerd huurcontract op zich al een voldoende reden om de aanvraag te weigeren. Precies omdat het hier gaat om een wettelijke voorwaarde die niet vervuld werd, zoals overigens door het bestuur gemotiveerd in haar bestreden beslissing.

3.7. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat er zich inderdaad geen bewijs van goed gedrag en zeden of 'uittreksel uit het strafregister', in het administratief dossier bevindt. Verzoekers verweer dat hij in België van de Belgische overheden, als illegaal verblijvend persoon, geen dergelijk document kan bekomen alsook dat hij dergelijke documenten van de autoriteiten van zijn land van herkomst evenmin kan bekomen omdat hij daar al te lang geleden vertrokken is, doen echter geen afbreuk aan de bovenvermelde wettelijke voorwaarden. Ten overvloede, daar reeds een determinerend motief in de omissie van het bewijs van voldoende huisvesting vastgesteld werd, merkt de Raad nog op dat verzoeker klaarblijkelijk geen gebruik heeft gemaakt van de uitzonderingsbepalingen die gelden voor vreemdelingen, met name een aanvraag voor een dergelijk document op de Dienst Centraal Strafrechtregister, of indien dit niet nuttig zou blijken op de diplomatieke vertegenwoordiging van verzoekers land van herkomst in Brussel of bij de Congolese autoriteiten in Kinshasa. Opmerkelijk is dat verzoeker eenvoudigweg stelt geen dergelijk document te kunnen verkrijgen, doch geen enkel bewijs heeft voorgelegd waaruit blijkt dat een Belgische of een Congolese overheid zijn aanvraag heeft afgewezen om een bepaalde reden. De bewijslast inzake het vervullen van de wettelijke voorwaarden ligt immers bij verzoeker.

3.8. Uit voorgaande bespreking van het enig middel blijkt reeds dat de bestreden beslissing naar behoren gemotiveerd werd. De opgeworpen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen kan dan ook niet aangenomen worden. De in voornoemde artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

3.9. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers duidelijk vastgesteld en weergegeven dat:

“Betrokkene heeft documenten voorgelegd.

Na onderzoek van het dossier blijkt dat betrokkene niet voldaan heeft aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, meer bepaald:

- Betrokkenen legt niet alle in artikel 12bis, §2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde bewijzen voor:

- *Een recent bewijs van goed gedrag en zeden*
- *Een bewijs van voldoende huisvesting (geregistreerd huurcontract)*

De wet staat u toe om de aanvraag tot verblijf onontvankelijk te verklaren aan de hand van een bijlage 15 ter.

Verder dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 21.10.2011.“

3.10. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

3.11. Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *“slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen”*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

3.12. Waar verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur aanvoert, geldt dat dit principe aan het bestuur de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Uit een eenvoudige vergelijking tussen de motieven van de bestreden beslissing en de door verzoeker bijgebrachte stukken ter vervulling van de wettelijke voorwaarden vervat in artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet blijkt geenszins dat het bestuur onzorgvuldig te werk is gegaan. Wel integendeel, het bestuur geeft in de motivering van de bestreden beslissing precies weer waarom de aanvraag van verzoeker geweigerd werd en welke de wettelijke gronden daartoe zijn.

3.13. Waar verzoeker verder betoogt dat er geen uitstel van de termijn met éénmaal of tweemaal drie maanden toegestaan werd, wat volgens artikel 10ter van de vreemdelingenwet kan indien de complexiteit van de aanvraag, een onderzoek in het kader van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan de duurzame en stabiele relatie als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet dit vereisen, geldt eenvoudigweg dat het bestuur terecht heeft geoordeeld dat een verlenging van de termijn niet aan de orde was, omdat verzoekers aanvraag niet beantwoordt aan één van de in artikel 10ter van de vreemdelingenwet vernoemde gevallen. Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Waar verzoeker tenslotte meent dat het bestuur de zorgvuldigheidsplicht schendt daar zij verzoeker geen bijkomende documenten heeft gevraagd alvorens over te gaan tot de bestreden beslissing kan volstaan worden met de vaststelling dat er geen dergelijke wettelijke verplichting rust op het bestuur en in hoofdzaak dat de bewijslast voor de aanvraag in kwestie bij verzoeker berust. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ligt hier dan ook niet voor.

3.14. Waar verzoeker de schending van het redelijkheidsbeginsel opwerpt, kan eveneens volstaan er op te wijzen dat het geenszins kennelijk onredelijk is van het bestuur de aanvraag te weigeren indien verzoeker niet voldaan heeft aan meerdere wettelijke voorwaarden. Bovendien geeft het bestuur deze redenen ook duidelijk weer in de motivering van haar bestreden beslissing. Een schending van het redelijkheidsbeginsel ligt dan ook niet voor.

3.15. Tenslotte werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing zijn familiaal leven als *pater familias* bedreigt. Bovendien is zijn partner, mevrouw M.S.K. zwanger van hem. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM aan zijn nieuw samengesteld gezin schendt. Hij stelt een gezin te vormen met zijn partner mevrouw M.S.K. en haar drie kinderen, uit twee eerdere relaties. Eén van die drie kinderen

zou de Belgische nationaliteit bezitten. Bovendien stelt verzoeker dat zijn partner, mevrouw M.S.K. zwanger is van hem. Verzoeker voegt een bewijs bij van dokter M. DB. van 30 juli 2012 dat mevrouw M.S.K. zwanger is. Verzoeker voegt tevens een bewijs bij dat hij een kind van zijn partner telkens naar de school brengt en dit kind ook ophaalt na schooltijd.

3.16. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.17. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.18. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.19. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het

de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.20. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.21. Wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats diens taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.22. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

Verzoeker stelt zelf eerst gehuwd te zijn met mevrouw M.S.K. naar gewoonterecht op 1 oktober 2010. Op 11 juni 2012 huwde verzoeker tevens met haar voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de diplomatieke vertegenwoordiging van Congo. De partner van verzoeker, mevrouw M.S.K. heeft reeds drie kinderen uit eerdere relaties, waarvan één kind de Belgische nationaliteit zou bezitten. Verzoeker staat samen met zijn partner in voor alle 3 de kinderen en bovendien was de partner van verzoeker zwanger, volgens een attest van dokter M. DB. van 31 juli 2012.

Verzoeker legt voor het eerst bij het inleidend verzoekschrift een geregistreerd huurcontract voor waaruit blijkt dat hij woonachtig is samen met mevrouw M.S.K. en diens kinderen, dewelke verzoeker nu allen samen als zijn gezin beschouwt. Dit gegeven op zich, wordt door het bestuur niet betwist. Nu het stuk dat verzoeker neerlegt waaruit blijkt dat zij allen samenwonen op hetzelfde adres ter ondersteuning wordt aangevoerd van elementen die zich reeds in het administratief dossier bevonden, kan de Raad dit in ogenschouw nemen. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker melding maakte van het feit dat zijn partner M.S.K. zwanger is, zodat ook het medisch getuigschrift dat gevoegd is aan het verzoekschrift dienaangaande door de Raad in ogenschouw genomen kan worden. Te meer in het kader van een onderzoek naar een schending van artikel 8 van het EVRM. Gelet op voorgaande kan *in casu* aangenomen worden dat verzoeker een effectief gezinsleven heeft in België. Er zijn geen indicaties in het administratief dossier voorhanden die wijzen op het tegendeel.

3.23. Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker geen stukken heeft bijgebracht waaruit afgeleid kan worden dat zijn partner mevrouw M.S.K. al dan niet de Belgische nationaliteit zou bezitten, dat één van de drie kinderen van partner uit eerdere relaties ook daadwerkelijk de Belgische nationaliteit bezit en al evenmin dat verzoekers partner zwanger is van verzoeker. Verzoeker brengt immers slechts een bewijs bij dat zijn partner zwanger is. Ook na de lezing van het administratief dossier kan op voorgaande vragen immers niet met zekerheid een antwoord worden gegeven. Wie een schending van artikel 8 van het EVRM wil aantonen, dient steeds bewijsstukken of minstens een begin van bewijs bij te brengen.

Aangezien het *in casu* een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoeker.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

3.24. Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker poneert slechts dat de bestreden beslissing hem verhindert een gezin te vormen met zijn partner, haar kinderen en hun toekomstig kind, doch toont *in casu* niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem beletten om met de personen met wie hij stelt een gezin te vormen in zijn land van herkomst te verblijven en maakt evenmin aannemelijk dat hij enkel in België met zijn gezin kan samenleven. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (cf. EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16) en kan, *in casu*, geen schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM worden vastgesteld.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC